

Amsterdam - New Delhi - Kathmandu - Chitwan - Kathmandu - New Delhi - Amsterdam

28-11-2011 - 11-12-2011

Lobna en ik, Alice, gaan samen op reis, en wat voor één! We werken samen op de SEH in MC Zuiderzee te Lelystad. Lobna als arts en ik als SEH-verpleegkundige.

Na een zeer korte voorbereidingsperiode van een paar weken, gaan wij ontwikkelingswerk doen in Nepal. Eerst maar eens even kijken waar dat ligt, denk ik...

Enigszins gespannen en ook erg verheugd dat een langgekoesterde droom in vervulling gaat, namelijk weg uit mijn comfortzone en concreet hulp verlenen aan mensen die 't hard nodig hebben, ga ik op weg naar Amsterdam voor de 'Meet & Greet'.

Na veel te laat gearriveerd te zijn omdat ik de weg niet kon vinden stap ik binnen bij Karlien, onze missieleider, waar 't al gelijk heel vertrouwd voelde.

(ondertussen dacht ik: 'als ik hier de weg al kwijt raak, hoe moet dat dan straks?').

Na een hele fijne middag/avond ga ik naar huis, ik ben alleen nog maar enthousiaster geworden! Mede door de, nu al, goede sfeer onderling en leuke gesprekken.

Na de inenting, paspoort verlengen, inzamelingsacties, diensten ruilen en als laatste de overvolle koffers met cadeautjes en tandenborstels inpakken, kan mijn avontuur beginnen. Hopelijk kan ik daar samen met de groep veel betekenen voor de achtergestelde kinderen die nauwelijks of geen gezondheidszorg krijgen.

Na een lange, vermoeiende reis en een tussenstop in New Delhi, komen we aan in Kathmandu, heel fijn dat er mensen zijn die je opwachten, zelfs met een bloemenketting! Gelijk als we naar ons hotel worden gereden krijgen we de verschrikkelijke omstandigheden waar de mensen in leven al te zien, een grote groep mensen zoekt eten uit een vuilnisbelt. En nee, geen zwervers, gewoon mensen zoals jij en ik. Dat zet me gelijk stil bij *hoe bepalend 't is waar je wieg staat als je wordt geboren.*

Wij hadden daar ook tussen kunnen staan!

Vieze uitlaatgassen, verkeerschaos, vervallen huizen kleuren het straatbeeld, uiteindelijk komen we bij ons hotel. Prachtig, alleen geen warm water en zeer harde matrassen, ach waar hebben we 't over, denkende aan de mensen die ik 10 min. geleden heb zien zoeken naar eten... 's Avonds gaan we nog even naar Prakash, hij ontvangt ons hartelijk, hij is onze zeer fijne contactpersoon in Kathmandu. Hij vertelt kort over 't leven van alledag in Kathmandu, armoede, corruptie etc... Gelukkig vertelt hij ook over de schoonheid van 't land en wat hij en zijn broer al hebben bereikt, eigen hotelletje, adviesbureau over o.a. trekkings in Nepal en zijn broer die voor leraar studeert. Geweldig om te zien dat mensen hun droom najagen in moeilijke omstandigheden.

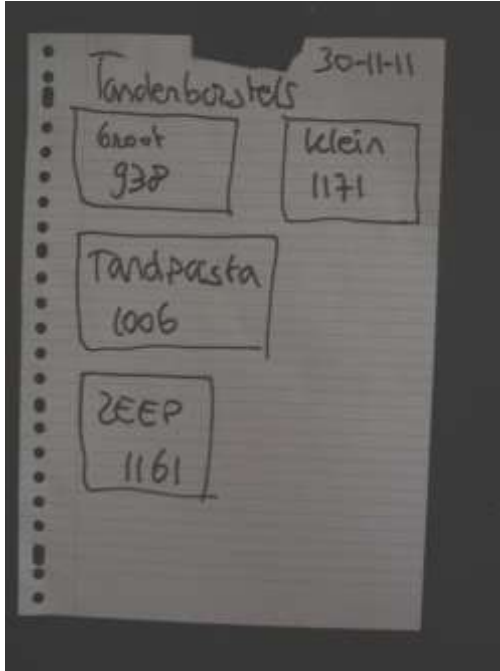
De volgende ochtend ontmoeten we Carla, Ilonka & Marie-José en wagen we de autoreis naar Chitwan, ik zeg wagen i.v.m. met de af en toe flinke angst wegens levensgevaarlijke inhaalmanoeuvres op een te smal weggetje hoog in de bergen zonder vangrail.

De reis maakt alles goed, 't is prachtig door de stad en door de bergen van Nepal.

We doen er gelukkig niet lang over, 5 uur, om te arriveren bij Sapana (droom) Village, de lodge waar we zullen verblijven tijdens de checks met Dhurba als eigenaar. Nog zo'n man met zijn hart op de goede plaats, komen we gauw genoeg achter. Dhurba heeft jaren geleden een geldsom van Nederlanders gekregen om zijn droom waar te maken; namelijk een lodge opzetten met als doel de winst te gebruiken voor allerlei ontwikkelingsprojecten in de omgeving.

Hij slaagt daar prima in o.a. door, de samenwerking met MCC de medical checks uit te voeren, goede watervoorzieningen bij scholen, het women skills development center, het bewoonbaar maken van een huisje voor studenten onder aan de berg, een school opzetten bij Sapana Village etc... is hij zo'n 10 jaar verder zeer goed op weg. Zijn dromen reiken nog veel verder, zijn enthousiasme en energie werken aanstekelijk!

O ja, als je als toerist in zijn lodge komt, vraagt hij je waarschijnlijk oude kleren en tandenborstels/tandpasta of zeep mee te nemen om zo voor een volgende missie weer iets extra's te hebben om uit te delen aan de kinderen en hun care-takers.

De lodge ziet er geweldig uit, een klein paradijsje met mooie uitzichten over de vallei, aan de ene kant een riviertje waar allerlei bedrijvigheid in te zien is met daar aangrenzend de bananenplantage, en aan de andere kant de mosterdvelden.

We worden opgewacht door onze andere teamleden, die zijn al bezig geweest met voorbereidingen voor de check, 't klikt gelijk en er ontstaan fijne gesprekken.

Dit zet zich voort in de avond waarin we elkaar nog beter leren kennen tijdens onze eerste meeting in de lodge.

Er wordt besproken wat we verwachten van deze missie, wat onze 'drive' is en of een ieder nog een 'gebruiksaanwijzing' heeft. Het valt me op hoe kort we bij elkaar zijn en gelijk al een fijne teamspirit hebben. We eten met elkaar en gaan daarna naar bed, energie opdoen voor de volgende dag, de 1^e checkdag.

We beginnen de dag met een heerlijk ontbijt, eieren gekookt/gebakken/omelet/sunny side up etc... we worden goed verzorgd.

De 1^e dag checken we bij een schoolje, aan de voet van een berg.

Kinderen en hun care-takers komen van heinde en verre om medisch gecheckt te worden.

De check begint met de inschrijving van de kinderen, de lokale helpers zijn hiervoor verantwoordelijk, daarna komen ze bij 't wegen en meten. De carrousel gaat verder met ijzergehalte (HB) prikken, het bezoek aan de dokter en de apotheek. Bij de apotheek krijgen veel kinderen multi-vitamines mee, ijzertabletten/drank, antibioticakuren en bijna iedereen krijgt direct aan tafel de anti-worm pil, 'chapau' & 'nila' zeggen we dan; 'kauwen' & 'slikken'.

Ilonka een meisje aan 't checken

Het schooltje waar we checken heeft zeer kleine klaslokalen, ong. 3,5 x 3,5 mtr. voor ong. 40 kinderen per klas. Het onderwijs is matig en de kinderen krijgen overdag niets te drinken. We gaan hier met 't geld een waterbron aan laten leggen. Er is wel water, maar geen schoon water, het is mogelijk besmet met arsenicum uit het grondwater. Kinderen hebben bijna allemaal ondergewicht, zijn te klein voor hun leeftijd en hebben ijzertekort. Verder zie ik dat veel kinderen licht scheel kijken. Ook zien we veel luizen.

Onderdeel van de check: de tanden!

Het is een indrukwekkende dag waarbij we nog meer met de armoede geconfronteerd worden. Hier is ook het huisje voor de studenten wat Dhurba heeft ingericht. Zij kunnen hier overnachten, met name als ze examens hebben, zodat ze niet een paar uur de berg op hoeven lopen en 's morgens weer terug. Ze krijgen licht om 's avonds te studeren, hun eerste wens, en verder nog dekens, badmintonspullen en een volleybalnet.

Lez, ons teamlid uit Liverpool, geeft aan het eind van de carrousel les over handen wassen en tanden poetsen, hij deelt ook de cadeautjes, tandenborstels, tandpasta en zeep uit. Ook vraagt hij de kinderen naar hun droom; 'Één meisje antwoordt: 'I want to grow up'.

Meer hoeft je dan niet meer te zeggen over de omstandigheden die heersen in Nepal. Aan het eind van de checkdag neemt Karlien met de helpers en sommige lokale bevolking de dag door, zij worden bedankt voor hun gastvrijheid en opgeroepen om vooral door te gaan met de gezondheid van het kind voorop te stellen en ook anderen daarin te onderwijzen. Als we terug rijden naar Sapana Village, zwaaien de kinderen ons uit langs de route.

Trotse jongen die zijn cadeautjes aandachtig bestudeerd

's Avonds hebben we onze eerste evaluatie van de check en 't is goed om met elkaar een uurtje stil staan over wat we vandaag hebben gezien en meegemaakt.

De volgende dag rijden we langs de plek waar we gister hebben gecheckt, we zien de studenten spelen met de sportspullen die ze hebben gekregen.

Dhurba roept vanaf de jeep: 'de blanke dokters zijn er weer, kom en laat je kinderen medisch nakijken!'. Kinderen rennen achter de jeep aan en zijn erg blij. Dat valt me zoiezo op, de kinderen zijn zeer blij en ook beleefd, de care-takers zijn erg blij dat we er zijn, wat een voldoening geeft dit!

We hebben vandaag zeer goede vertalers wat erg fijn is. Wederom zien we veel luizen, (huid) infecties en een zeer verwilderd meisje. Ze doet ons denken aan Tarzan. We krijgen moeilijk contact met haar, mens-mens contact lijkt ze niet gewend te zijn. Dhurba noteert haar gegevens om haar te kunnen volgen en proberen te helpen. We denken aan het gedoneerde geld en wat we daarmee kunnen doen, fruitbomen en andere praktische zaken om haar en haar familie een iets beter bestaan te kunnen geven.

Vaak zijn de ouders de hele dag in de jungle om voedsel te zoeken, dit is vaak zeer éénzijdig voedsel waardoor het ijzer- en vitaminetekort weer opspeelt.

Bij het bloed prikken zie ik ook 2 baby's, één van 3 wkn. en één van 12 dagen oud.

Moeders lopen uren om bij ons te komen terwijl ze net bevallen zijn. Ik feliciteer ze en de dokters kijken gelijk de moeders ook even na. Bij 't prikken wordt wel eens even gehuild natuurlijk, de moeders krijgen hun kinderen al snel rustig, borstvoeding doet wonderen.

Ik kijk met verbazing toe hoe handig de moeders en soms jongere broertjes en zusjes, de kleine kinderen in een doek op hun rug dragen.

Aan 't eind van deze 2 checkdagen in dit dorp hebben we al 289 kinderen gezien! We worden hartelijk bedankt door de dorpsbewoners en daarbij gezegend met bloemenkettingen en de rode stip op ons voorhoofd.

Heel bijzonder om mee te maken.

De 3e checkdag, we zijn op een groot schoolplein, wordt een heftige, op het moment dat je vraagt naar de droom van een kind.

Één meisje zou graag haar vader en moeder terug willen vinden, ze is in de steek gelaten...

Ook zij wordt genoteerd door Dhurba, hij zal verder voor haar zorgen als wij weer naar NL gaan, dat is zo fijn, dat je weet dat als je weggaat je werk niet stilstaat. Maar wat we nu doen juist een begin is van zorg voor de kinderen.

Pracht kindje, geen geld voor broek/schoeisel

Familiefoto

En over een jaar is er weer een missie, als er weer een sponsor is, en kunnen we dezelfde kinderen weer zien en vergelijken hoe 't gaat ten opzichte van een jaar geleden, niet alleen op medisch gebied maar ook zeker het sociale aspect.

We zien een meisje die waarschijnlijk het syndroom van Down heeft, het wordt daar niet herkend, ze is gewoon wat trager als andere kinderen...

We zien ook een baby die geboren is na een zwangerschapsduur van 27 wkn.! Ze heeft goede zorg gekregen en heeft 't gered, en ze ziet er nog goed uit ook, wat een opsteker deze dag!

Dan een jongen die komt met zijn juf. De juffrouw zegt dat als hij een duwtje krijgt op het schoolplein, hij al flauwvalt. Ja dokter, welk ziektebeeld past hierbij? Na doorvragen blijkt de jongen thuis te worden mishandeld, bij een klap/duw sluit hij zich zo af dat hij 'flauwvalt', misschien stopt het slaan dan eerder. Dit is dus al zover dat ook bij een klein duwtje op het schoolplein hetzelfde gebeurt. Ook hij wordt genoteerd en Dhurba zal proberen hem naar een internaat te sturen, ook uit ons geldpotje.

De hoofdmeester is ontroerd, hij beloofd dat als we nog een keer terug komen, hij de wc's voor de kinderen heeft opgeknapt. 't Is nu echt te vies voor woorden.

Op de terugweg gaan we langs een ziekenhuis, het staat al jaren leeg, er is geen personeel.

Het zet ons aan denken..., wat wij als westerse mensen nodig vinden is niet altijd goed voor hun, laat de bevolking ook meedenken en denk verder... denk duurzaam.

Alweer de 4^e dag, we checken op het dak van een school. We zien vandaag redelijk 'goede' kinderen, een prachtig mooi meisje met groene ogen (zeer zeldzaam daar), een gehandicapt kindje die heel liefdevol wordt begeleid door zijn moeder, en een kind met een forse hartuis die toch al 9 jaar is geworden. Hij wordt doorgestuurd naar een cardioloog via het 'Nieuwendijk Fonds'. Ook hier weer een vervolg van onze zorg.

Net als de kinderen die we een verwijzing meegeven voor de tandarts en natuurlijk onze voorlichting over o.a.; 'Groene groenten eten en fruit, geen melk bij 't eten en bouw de borstvoeding af als de kinderen groter worden.'

We zien een kind dat wel op school zit maar nog niet kan lezen en schrijven, hij doorloopt de klassen wel maar er is geen vooruitgang. Waarschijnlijk is hij autistisch.

Na het evalueren en 't eten hebben we spannende verhalen en doen we spelletjes aan tafel, erg gezellig.

Dag 5 checken we weer bij een school, het is een 'rustige' dag.

Er is al een watervoorziening aangelegd, een initiatief van Sapana Village, de hoofdmeester gaat er nu ook voor zorgen dat de toiletten voor de oudere kinderen worden opgeknapt.

's Avonds zitten we bij 't kampvuur, er is een meisje die ontzettend mooi zingt en gitaar speelt, dit is genieten met een grote G!

Bij 't eten krijgen we nog een sinterklaascadeautje, een handbeschilderde sleutelhanger, natuurlijk een olifant!

Alice en Ilonka schuiven iets later aan bij 't eten, zij zijn nog bij de vrouw van een

werknemer van Sapana Village geweest, zij is zwanger en had buikpijn. Gelukkig hebben ze de bezorgde werknemer gerust kunnen stellen, hopelijk zien we volgend jaar een blakend gezonde baby als we terug komen!

Meisje die kookt voor haar familie in hun huis

De volgende dag zijn we in Kumrose, een dorpje middenin de jungle. MCC komt hier al 5 jaar, Karlien verteld ons hoe het dorp er eerst uitzag, er is in 5 jaar tijd veel vooruitgang geweest. Geweldig om kinderen te zien die al 4 formuliëren hebben, de groei en ontwikkeling van een kind is hierdoor mooi te volgen.

Veel dieren lopen om ons heen tijdens de check, wat een levendige kantoorruimte, en de uitzichten die we cadeau krijgen, echt prachtig.

Elsa en ik krijgen hulp van een jongen van 15, Sandip, bij wegen en meten.

Geweldige jongen, hij spreekt matig engels maar wat een goede hulp, hij is zo secuur, haalt zelfs de strikjes uit de haren anders kan hij de lengte niet goed meten.

Als verassing maken we 's avonds nog een ritje op de olifanten door de jungle, gelukkig gaat dit heel ontspannen omdat de olifanten lekker naar huis mogen lopen voor hun verdiende rust.

De rit met de olifant door de jungle, de geluiden van de natuur, het invallen van de avond met de maan als enig licht zullen me altijd bijblijven.

Neushoorn
gespot!

De laatste dag checken we bij Dhurba's hotel. Het is super mooi weer en ons totaal aantal kinderen komt op 't eind van de dag op **1159!**

's Avonds volgt ons afscheid van de vertalers en alle helpers van deze fantastische week, we krijgen een 'certificate of appreciation'. We maken mooie foto's als groep en met de helpers.

Het meisje die de hele week al veel van Anne heeft geleerd over geneeskunde, en zelf dokter wil worden, krijgt een engels boek over kindergeneeskunde, zij straalt van oor tot oor. De volgende dag zal ze ook nog een stethoscoop krijgen.

Onze lokale helpers, Dhurba zit 2e van links onderaan, dr. in spé; 4e van links onderaan.

In de middag brengen we nog even een bezoek aan 'a women skills development project' dichtbij Sapana Village, de vrouwen daar maken allerlei mooie knuffels, kussenslopen en andere leuke cadeautjes die ze verkopen in hun eigen winkeltje. We hebben daar flink ingekocht! De dag dat we Sapana Village verlaten laten Lobna en ik onze jas achter. We weten zeker dat deze goed terecht komt. Iedereen neemt afscheid van elkaar, we weten dat 't niet voor lang zal zijn want er is al genoeg gepraat over de reünie!

't Is fijn om elkaar dan weer te zien en nog eens na te praten, want hoe goed bedoeld ook... een ervaring als deze is toch moeilijk te verwoorden en te delen met je omgeving ondanks alle technologie van mooie foto's en filmpjes.

Na een fijne nachtrust is onze laatste dag in Nepal aangebroken, we gebruiken deze om meer van de hoofdstad te zien, en dan nu als toerist, tenminste dat proberen we, maar 't is moeilijk om er op die manier nog naar te kijken.

We hebben de ziel van het land gezien op een manier die je als toerist niet ziet, én 't beviel! Wat een ontzettend mooie kinderen, fijne mensen daaromheen, hun karakter, wilskracht, mentaliteit, doorzettingsvermogen, positiviteit en wil om zaken te veranderen, daar kan ik nog iets van leren!

Graag wil ik iedereen bedanken die het mogelijk hebben gemaakt deze reis tot een succes te maken. Dhurba en zijn staf, Prakash in Kathmandu.

Onze missieiders, Karlien en Anne, teamleden; Alice K., Carla, Elsa, Ilonka, Janneke, Carolien, Lez, Lobna, Marie-José en Yvette.

Onze collega's op de SEH die extra diensten voor ons hebben gewerkt, de lieve kaartjes/smsjes/gedachten, donaties van jullie en andere collega's

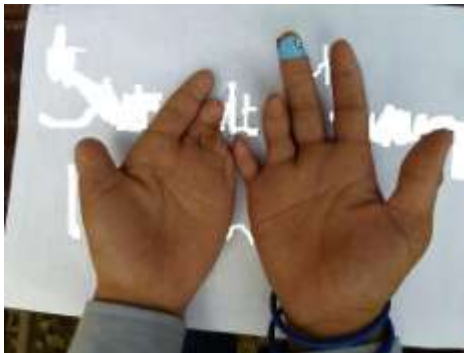
(die ook weer familieleden mobiliseerden...) uit 't ziekenhuis, ontzettend bedankt!

Familie, vrienden en alle collega's van familie die geld, tandenborstels en kindercadeautjes hebben gedoneerd.

GGD Flevoland die een flinke hoeveelheid tandenborstels en tandpasta heeft gesponsord, super!

Ik hoop dat jullie een beeld konden vormen van onze reis en wat we met het gedoneerde geld en spullen hebben gedaan. Nogmaals bedankt, we vergeten 't nooit!

Alice Post, ook namens Lobna

Door de donaties kunnen deze handjes geopereerd worden

De Himalaya rijzen boven de wolken uit

